

Kedves Szülők!

A mai napon rajzolásra invitáljuk Önöket gyermekükkel közösen, valamint különböző tevékenységekre! Nagyon rosszra fordult az idő egy verssel szeretnénk előcsalogatni a jó időt.

Egyszerű rajzokat készíthetnek akkor is, ha eddig nem rajzoltak. Mi segítünk Önöknek, hogy gyermeküket egy egyszerű kis rajzzal elvarázsolják. A szülő által készített rajzot a gyermek kiszínezheti, így a közös alkotás örömét élhetik át a családok.

Weöres Sándor: A medve töprengése

Jön a tavasz, megy a tél,
Barna medve üldögél:
- Kibújas vagy bebújas?
Ez a gondom óriás!

Ha kibújok, vacogok,
Ha bebújok, hortyogok:
Ha kibújok, jót eszem,
Ha bebújok, éhezem.

Barlangból kinézzek-e?
Fák közt szétfürkésszek-e?
Lesz-e málna, odú-méz?
Ez a kérdés, de nehéz!

Maci, az örök kedvenc

A maci megunhatatlan játékszer. Nem is kezdhethénk jobban, mint a megrajzolásával.

Írom lépésről-lépésre, hogyan rajzolják meg közösen.

Rajzoljon egy kört, majd a kör alsó részébe egy kisebb kört. Ha bonyolítani szeretné, akkor egy picit oválisra lehet nyújtani, fektetett irányban. Ez lesz a maci feje

Most a fülei következnek. A fej két oldalára felül, két-két félkör és azokba egy kisebb.

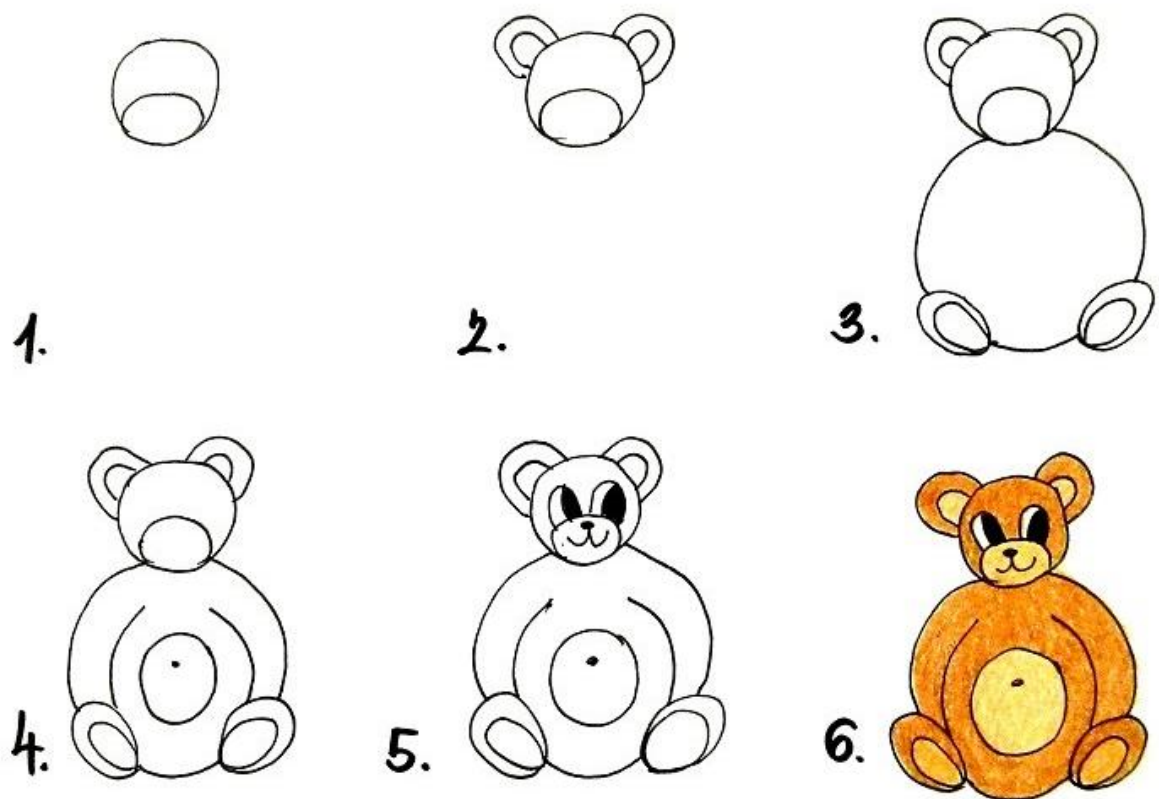
Máris jön a teste. A feje alatt egy nagy kört rajzoljon. A nagy kör alján, jobbról-balról, a tappancsai két-két dupla ovális forma.

A nagy körben két ívelt vonallal válassza le a maci törzséről a két kezét. És egy kisebb körből rajzolja meg a pocakját.

Az arca sem lesz túl nehéz. Két nagy ovális a szeme, amiben hatalmas fekete pupillák fénylenek.

Jöhet az orra és egy kampós vonal a szájnyílás. Ez kész is!

Színezzé ki!

Egy kicsi mozgás mindenkinek kell, Kicsinek és Nagynak egyaránt!

Mackó, mackó ugorjál,

Csípőre tett kézzel szökdecselünk

Mackó, mackó forogjál,

Csípőre tett kézzel körbe forgunk

Tapsolj egyet, ugorj ki!

Tapsolunk magunk előtt, előre szökkenünk

Emeld fel a mancsodat!

Felemeljük a kezünket

Integessünk egymásnak!

Integetünk a gyermekünkkel egymásnak.

Medve dal:

A bundám szőrös, kócos és a talpaim nagyok, Brumm, brumm...

A házam sűrű rengeteg a medve én vagyok, Brumm, brumm...

Ha brummogok, itt megremeg az erdő, rengeteg, Brumm, brumm...

A málnabokrot megszedem, a mézet kedvelem, Brumm, brumm...

A BUNDÁM SZŐRÖS

Mackósan Svájci nd., Csu.I.

(8) szó

1. A bun-dám sző-rös, kó - cos és a tal - pa-im na - gyok, a
2. Ha brum-mo-gok, itt meg-re-meg az er-dő-ren - ge - teg, a

(8)

há - zam sű - rű ren - ge - teg, a med - ve én va - gyok.
mál - na - bok - rot meg - sze - dem, a mé - zet ked - ve - lem.

Minden napra egy mese

Szutyejev : A medvebocsról, aki madár akart lenni

Volt egyszer egy kis barna medvebocs, aki mindenáron madár akart lenni. Keresztültotyogott az erdőn, s a magas lombok között meglátta a madarakat.

— Jó napot! — kiabálta a kis barna medvebocs. — Én is madár vagyok ám!

De a madarak kinevették:

— Nem vagy te madár! A madaraknak csőrük van.

A kis barna medvebocs elbaktatott az erdő szélére, ott talált egy alkalmas fadarabkát, azt gyantával az orrára ragasztotta, és visszament a madarakhoz.

— Én is madár vagyok ám! — kiabált feléjük. — Van már csőröm!

— Hogyisne — nevettek a madarak. — A madarak tudnak énekelni!

A kis barna medvebocs már-már elszomorodott, de eszébe jutott, hogy az erdő szélén lakik egy énektanár. Rögtön el is ment hozzá, és azt mondta:

— Kérlek, taníts meg engem énekelni!

— Nem hinném, hogy sikerül — csóválta a fejét az énektanár —, de ha nagyon akarsz, megpróbálhatjuk. A tanítási módszerem kitűnő! Próbáld csak meg!... Do, re, mi, re, do...

A kis barna medve buzgón brummogott napokon át: — Do, re, mi, re, do — és az énektanár megdicsérte szorgalmáért.

Aztán ismét elment a madarakhoz, és brummogott nekik: — Do, re, mi, re, do...

A madarak csak nevettek, és azt mondták:

— Nem vagy madár! Nem tudsz repülni!

A kis barna medvebocs megsértődött, és kijelentette, hogy hamarosan megtanul repülni is. Azzal fölemelte az első két lábát, ugrott egyet, de ez csak ugrás volt, és nem repülés, aztán fölemelte a két hátsó lábát, így is ugrott egyet, de ez az ugrás sem hasonlított a madarak röptéhez, és a madarak egyre csak nevettek.

— No, most figyeljete rám! — kiabált a medvebocs. Azzal fölkapaszkodott egy sziklára, hogy majd onnan leröpül a földre. Vett egy nagy lélegzetet, behunyta a szemét, s nekilódult. Jókorát puffant a földön, sajgott utána minden bordája, és letört a fából ragasztott csőre is. Nagy keservesen föltápaszkodott, nyögdécselt, a madarak meg nevetve odébb röppentek.

A kis barna medvebocs betotyogott az erdő sűrűjébe, és szüntelenül nyögdécselt. Nyögdécselve ült le a legsűrűbb sűrűbe, és egyszer csak finom málnaillat ütötte meg az orrát. Körülnézett, s látja, hogy az egyik bokor tele van illatos, piros málnával. Nyögdécselve, szuszogva lakmározni kezdett a kis barna medvebocs.

Még javában lakmározott, mikor arra jött egy kis fekete medvebocs.

— Brumm... brumm... — üdvözölték egymást.

— Brumm... — mondta a kis fekete medvebocs. — Mézet találtam az odvas tölgyfa üregében. Nem jönne velem uzsonnázni?

— Brumm... brumm... hogyan mennék! — mondta a kis barna medvebocs, azzal nyögdécselve föltápaszkodott, nyögdécselve elindult, és arra gondolt, hogy ő bizony soha többé nem akar madár lenni, meg arra, milyen jó dolguk van a kis barna meg a kis fekete medvebocsoknak.

Jó szórakozást kívánunk!